

[Lilli Gyldenkilde]

fået den sikring ind, men jeg er ikke overbevist om, at den er tilstrækkelig, og derfor må vi have lejlighed til at stille spørgsmål i udvalget. Hvad skal der f.eks. ske med den kvinde, der står og mangler 2 måneder i at være færdig med et arbejdstilbud fra den 1. juli 1985? Vil hun ikke komme på graduerede dagpenge? Jo, det vil hun, det er ikke engang sikkert, man vil skaffe hende en uddannelsesplads, og derfor vil hun komme på graduerede dagpenge. Det er sådanne ting, vi må have frem, for jeg er temmelig overbevist om, at det radikale venstre ud fra de bedste hensigter tror på, at ingen kommer på graduerede dagpenge før 1988, for forliget er blevet revideret. Det er vigtigt, at vi får så mange gode og klare oplysninger i udvalget som overhovedet muligt, for argumentet kan da ind imellem spille en rolle herinde i folketinget. Det gælder ikke altid, når det kommer fra opposition, for så siger man: det er såmænd bare, fordi de er opposition, at de siger sådan og sådan, og ofte må man så have folk udefra, som gud ske lov kan blande sig i tingene, uden at vi ligefrem beder dem om det, og så viser det sig altså, at der alligevel var noget rigtigt i det. Jeg vil bede til, at argumentet endnu en gang kommer til at spille en rolle i disse sager, og derfor har vi altså bedt om at få en udsættelse af tredjebehandlingen for at få en ekstra udvalgsbehandling.

Lad mig til sidst i denne omgang lige sige til hr. Tørnæs, der rettede et kraftigt angreb på socialdemokratiet, at det ikke er socialdemokratiet alene, der har sørget for denne udsættelse. Socialdemokratiet har ikke tilstrækkelig mange stemmer til, at de kunne have klaret dette her alene – det kan jeg beklage af andre grunde – så det er socialdemokratiet, socialistisk folkeparti og VS, der er gået sammen om at få denne udsættelse. Det gjorde vi, fordi vi ikke kunne få den folkeafstemning, som vi gerne ville have haft om denne sag, for vi er nogenlunde sikre på, at befolkningen, når samfundet ikke kan skabe arbejdspladser eller finde ud af at fordele arbejdet bedre, ikke er interesseret i, at nogle skal betale den høje pris ved at ryge ned på graduerede dagpenge.

Estrup (RV):

Efter en så lang og grundig debat, som disse forslag har været igennem – det drejer sig jo faktisk om et halvt år – er der grund til

at repetere perspektivet og dette ikke mindst til benefice for socialdemokratiet, som at dømme efter det seneste døgn's hændelser totalt har fortrængt, hvad sagen drejer sig om, og i stedet går efter billige partitaktiske gevinster, ligesom vi netop har set det også i den foregående sag på dagsordenen.

Med forslaget om uddannelses tilbud brydes en barriere ned, den barriere, som hidtil har forhindret langtidsledige i at følge uddannelser, der kunne give dem ny erhvervskompetence. For dem, der har været ledige uafbrudt i 2½ år, og som har haft et arbejdstilbud, der ikke førte til arbejde, er et nyt arbejdstilbud ikke noget tilbud. De har i stedet brug for uddannelse og omskoling, for en ny start på arbejdsmarkedet.

Loven om uddannelses tilbud sikrer dem ret til indtil 2 års uddannelse, samtidig med at de får dagpenge. Dermed brydes den passivitet, som i dag er knyttet til dagpengesystemet og dets krav om at skulle stå til rådighed. Den passive venten og forbuddet mod at foretage sig noget meningsfyldt i ledighedsperioden erstattes af uddannelse og anden aktiv indsats. Det er både de ledige og samfundet bedre tjent med.

Vi ved allerede, at de langtidsledige forstår dette perspektiv. Noget af det mest positive i dette forårs debat har været undersøgelserne af de langtidslediges uddannelsesønsker. Først og fremmest Nordjyllandsundersøgelsen har sandsynliggjort, at mere end 60 pct. af de berørte faktisk ønsker uddannelse. Det er det bedste tænkelige udgangspunkt for, at uddannelses tilbuddene bliver en succes.

Over for dette står socialdemokratiets og venstrefløjspartiernes krampagtige forsøg på at bevare den nuværende tingenes tilstand, kraftigt sekunderet af organisationerne, som bruger deres penge på politiske kampagner i stedet for på konstruktive initiativer, der kunne gavne beskæftigelsen. Ikke på noget tidspunkt i det forløbne halve års debat har der været tale om en konstruktiv indsats eller en egentlig erkendelse af, at langtidsledighed er et så stort problem, at man ikke blot kan lade det nuværende arbejdstilbudssystem fortsætte uændret. Kræfterne er i stedet blevet samlet om den almindelige nedrakning af forslagene og et ægte bagstræverisk forsvar for det bestående.

Ansvar for denne holdning hviler efter min mening først og fremmest tungt på soci-